

Fra Steen Rasmussen <sr@arbejdsforskning.dk>

Til "\$Pressenævnet (955Sekr)" <sekr@pressenaevnet.dk>

2013-07-16 22:26

Kære Christian Tolstrup Christensen

Jeg appellere ikke til den positive lovs nødvendighed, når jeg taler om, at nævnets medlemmer bør tage sagen op. Det er slet ikke mit speciale. Og jeg er fuldt ud på højde med, at man alt overvejende vil betragte det som naivt og urealistisk, når jeg som her argumenterer for, at sagen af retsfilosofiske grunde burde tages op igen. Dvs. når jeg appellerer til en dialog, en frivillig stillingtagen i nævnet, og ikke en mekanisk formandsafgørelse med udgangspunkt i mekanisk lovpraksis. Mere præcist, så er det det, jeg mener med formuleringen:

Pressenævnet lader anklager mod DR2 stå

Pressenævnet lader beskrivelsen af DR som skyldig i at sprede politisk propaganda og misinformation stå, for, som nævnet fremhæver; så længe DR ikke rammer navngivne personer, organisationers eller virksomheders særskilte interesser, så kan nævnet ikke løfte en sag rejst mod DR, uanset hvor velbegrundet kritikken så i øvrigt er.

Hvis DR bryder med sine forpligtelser, og det kun går ud over brede befolkningsgrupper, så må DR på den måde godt komme snævre interesser i møde ved at fremstille ideologi og fordrejede oplysninger som fakta på bekostning af brede befolkningsgruppers sande interesser. For hvis det ikke går ud over navngivne personers, organisationer eller virksomheders økonomiske/eller anden særinteresser, så kan almindelige borgere og licensbetalere ikke juridisk forpligte DR på at leve op til sine almindelige Public Service Forpligtelser gennem pressenævnet.

Det er resultatet af pressenævnets afgørelse¹ i sag nr. 13-70-00498² af 9. juli 2013, der handler om, at Detektor på DR2 d.23/5 2013 fremførte et usagligt og ideologisk forsvar for SSFR's overtagelse af den tidligere VK-regerings udbudspolitik, bl.a. med påstanden om at reduktion i SU og andre former for overførselsindkomst er lig med jobskabelse.

Pressenævnet lader beskrivelsen af DR som skyldig i at sprede politisk propaganda og misinformation stå, for, som nævnet fremhæver; så længe DR ikke rammer navngivne personer, organisationers eller virksomheders særskilte interesser, så kan nævnet ikke løfte en sag rejst mod DR, uanset hvor velbegrundet kritikken så i øvrigt er.

Det er en vigtig oplysning til landets mange licensbetalere, at DR ikke via pressenævnet kan stilles til ansvar for sin forvaltning af de almindelige Public Service Forpligtelser, der påhviler institutionen, og at DRs egne styringsorganer heller ikke kan.

¹ <http://arbejdsforskning.dk/pdf/art-221.pdf>

² <http://arbejdsforskning.dk/pdf/art-220.pdf>

Det rejser en lang række meget interessante spørgsmål for almindelige borgere og licensbetalere i særdeleshed. Set i et retsfilosofisk perspektiv kan det nemlig se ud som om, at DR ikke længere har krav på sine licensmidler, når intet kan holde institutionen fast på sine Public Service Forpligtelser.

Pressenævnets egen position stilles ligeledes i et retsfilosofisk interessant lys.

I det hele taget, så er pressenævnets domme vel mere udtryk for anbefalinger og henvisninger med udgangspunkt i hvad der "bør" gælde i mediernes praksis, end udtryk for en straffende instans. Og/men igen, der tager jeg måske fejl, når jeg overhovedet forestiller mig en mulighed for, at nævnets medlemmer frivilligt skulle kunne tage sagen op ud fra nogle overordnede retsfilosofisk overvejelser. I så fald, så er det også en erfaring, som er værd at tage med, og skrive om frem over.

Mvh. Steen Odense d.16/7 2013

Fra: "\$Pressenævnet (955Sekr)" <sekr@pressenaevnet.dk>

Til: Steen Rasmussen <sor@arbejdsforskning.dk>

Kære Steen Ole Rasmussen

Pressenævnet har modtaget Deres e-mail af 16. juli 2013.

For så vidt angår Deres bemærkninger om nævnets kendelser, skal det bemærkes, at nævnet træffer afgørelse i sager om massemediernes tilsidesættelse af generalklausulen "god presseskik" og tage stilling til spørgsmål om ret til genmæle. Pressenævnet kan ikke pålægge straf eller erstatning.

Pålægger Pressenævnet det indklagede massemedie at offentliggøre kendelsen, jf. medieansvarslovens § 49, er mediet forpligtet til at gøre dette. Undlader mediet at offentliggøre kendelsen, kan der idømmes straf efter medieansvarslovens § 53, ligesom der vil kunne pålægges tvangsbøder i henhold til retsplejelovens § 997, stk. 3.

Nævnet foretager på det foreliggende grundlag ikke yderligere i sagen.

Med venlig hilsen

Christian Tolstrup Christensen (d.17/7 2013)

Konklusion af forløbet:

Selv hvor det grundlæggende handler om generel mangel på "god presseskik" i DR, og selv om en sag ikke ville munde ud i andet end påtale fra pressenævnets side, så vælger man at lade sagen falde, fordi DRs ideologiske forsvar for regeringens udbudspolitik, overtaget fra finansministeriets embedsværk og den tidligere regering, ikke går ud over navngivne personer, organisationer eller virksomheder, men rammer brede befolkningsinteresser til fordel for nogle noget smallere samfundsgrupper til gode.

Pressenævnet er primært oprettet med det formål at afgøre private tvistigheder, og det undskylder til dels nævnet her.

Hvad DRs indre kontrol angår, så er der opstået den praksis over de senere år, som bygger på gensidig konsensus de gamle traditionelle partier i mellem om at det til enhver tid siddende

folketingsflertal kan bruge sin magt i DRs styrende organer til at bestemme over brugerfladens indhold, således at andre almindelige kriterier for anstændig omgang med sandheden helt åbenlyst kan tilsidesættes til fordel for et ideologisk forsvar for den til enhver tid siddende regering. Jacob Mollerups og Troels Jørgensens patetiske adfærd er en glimrende illustration af institutionens sørgelige forfatning. Og selvfølgelig har DR ikke noget legitimt krav på licensbetaling længere. Røde og sorte lejesvende bør nøjes med den løn, som deres lakajer kan give. Hverken staten eller almindelige borgere bør betale til DR.

Mvh. Steen, Odense d.20/7 2013